

Datum van
inontvangstneming

:

21/03/2016

Zaak C-109/16**Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie****Datum van indiening:**

25 februari 2016

Verwijzende rechter:

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litouwen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

12 februari 2016

Verzoekende partij:

Alvydas Raišelis

Verwerende partij:

VĮ Indėlių ir investicijų draudimas

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Het hoofdgeding betreft in wezen de vraag of kan worden erkend dat door verzoeker naar zijn persoonlijke bankrekening overgemaakte tegoeden voor de aankoop van door BAB [naamloze vennootschap in vereffening] bankas Snoras (hiern ook: „Bank”) uit te geven bankobligaties – die met verzoekers instemming zijn overgemaakt van zijn persoonlijke bankrekening naar een op naam van de Bank bij diezelfde bank geopende verzamelrekening om de latere uitgifte van obligaties te betalen – onder de garantie krachtens de Lietuvos Respublikos indėlių ir įsipareigojimų investuotojams draudimo įstatymas (wet van de Republiek Litouwen inzake de garantie van deposito's en verplichtingen jegens beleggers; hierna: „depositogarantiewet”) van 20 juni 2002 vallen.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het prejudiciële verzoek

Uitlegging van richtlijn 94/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 1994 inzake de depositogarantiestelsels (hierna:

„depositogarantierichtlijn”) en richtlijn 97/9/EG van het Europees Parlement en de Raad van 3 maart 1997 inzake de beleggerscompensatiestelsels (hierna: „beleggerscompensatierichtlijn”).

Artikel 267, eerste alinea, onder b), en derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

Gezien het belang van de betrokken kwesties voor de Litouwse samenleving, het grote aantal betrokken personen en de duur van de procedure in de onderhavige zaak en vergelijkbare zaken, wordt het Hof van Justitie (hierna: „Hof”) verzocht om een prejudiciële beslissing volgens de versnelde procedure (artikel 23 bis van het Statuut van het Hof van Justitie en artikel 105, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie).

Prejudiciële vragen

1. Wanneer een kredietinstelling handelt als een beleggingsonderneming waaraan tegoeden zijn overgemaakt voor de aankoop van door dezelfde kredietinstelling uit te geven schuldbewijzen, maar de uitgifte van de effecten niet plaatsvindt en de eigendom van die effecten niet wordt overgedragen aan de persoon die de tegoeden heeft overgemaakt terwijl de tegoeden reeds zijn gedebiteerd van de bankrekening van die persoon, zijn overgemaakt naar een op naam van de kredietinstelling geopende rekening en niet kunnen worden terugbetaald, en de bedoeling van de nationale wetgever met betrekking tot de toepassing van een specifiek beschermingsstelsel in een dergelijk geval niet duidelijk is, kunnen artikel 1, lid 1, van richtlijn 94/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 1994 inzake de depositogarantiestelsels en artikel 1, lid 4, van richtlijn 97/9/EG van het Europees Parlement en de Raad van 3 maart 1997 inzake de beleggerscompensatiestelsels dan rechtstreeks worden toegepast om het toepasselijke dekkingstelsel te bepalen en is het voorgenomen gebruik van de tegoeden het doorslaggevende criterium daarvoor? Zijn die bepalingen van de richtlijnen voldoende duidelijk, nauwkeurig en onvoorwaardelijk en verlenen zij subjectieve rechten, zodat particulieren deze bepalingen voor de nationale rechter kunnen aanvoeren tot staving van hun compensatievorderingen tegen het garantieorgaan van de overheid?
2. Moet artikel 2, lid 2, van de beleggerscompensatierichtlijn, waarin wordt vermeld welke soorten vorderingen onder het beleggerscompensatiestelsel vallen, aldus worden begrepen en uitgelegd dat daaronder ook vorderingen vallen tot terugbetaling van geld dat door een beleggingsonderneming verschuldigd is aan beleggers en dat niet namens hen wordt gehouden?
3. Indien de tweede vraag bevestigend wordt beantwoord, is artikel 2, lid 2, van de beleggerscompensatierichtlijn, waarin wordt vermeld welke soorten vorderingen onder het compensatiestelsel vallen, voldoende duidelijk,

nauwkeurig en onvoorwaardelijk en verleent het subjectieve rechten, zodat particulieren die bepaling voor de nationale rechter kunnen aanvoeren tot staving van hun compensatievorderingen tegen het garantieorgaan van de overheid?

4. Moet artikel 1, lid 1, van de depositogarantierichtlijn aldus worden begrepen en uitgelegd dat de definitie van „deposito” in die richtlijn ook tegoeden omvat die met instemming van de betrokkene worden overgemaakt van een persoonlijke rekening naar een op naam van een kredietinstelling bij dezelfde kredietinstelling geopende rekening om de latere uitgifte van schuldbewijzen door die instelling te betalen?
5. Moet artikel 7, lid 1, juncto artikel 8, lid 3, van de depositogarantierichtlijn aldus worden begrepen dat aan iedere persoon wiens vordering aantoonbaar is vóór de datum van de vaststelling of de uitspraak als bedoeld in artikel 1, lid 3, punten i) en ii), van de depositogarantierichtlijn, het in artikel 7, lid 1, genoemde bedrag van de depositogarantie moet worden uitgekeerd?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Artikelen 1, lid 1, 7, lid 1, en 8, lid 3, van de depositogarantierichtlijn

Negende overweging en artikelen 1, lid 4, en 2, leden 2 en 3, van de beleggerscompensatierichtlijn

Artikel 13, lid 8, van richtlijn 2004/39/EG van het Europees Parlement en de Raad van 21 april 2004 betreffende markten voor financiële instrumenten, tot wijziging van de richtlijnen 85/611/EEG en 93/6/EEG van de Raad en van richtlijn 2000/12/EG van het Europees Parlement en de Raad en houdende intrekking van richtlijn 93/22/EEG van de Raad (hierna: „MiFID”)

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Artikel 2, leden 3 en 4, van de depositogarantiewet (in de versie die gold van 18 november 2011 tot 1 december 2012), waarin de begrippen „deposito” en „deposant” worden omschreven, en artikel 2, leden 11 en 12, waarin de begrippen „belegger” en „verplichtingen jegens de belegger” worden omschreven

Artikel 13, lid 8, van de Lietuvos Respublikos finansinių priemonių rinkų įstatymas (wet van de Republiek Litouwen betreffende markten voor financiële instrumenten; hierna: „wet betreffende markten voor financiële instrumenten”), waarin specifieke vereisten voor financiële makelaarsbedrijven zijn vastgesteld

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Op 10 en 11 november 2011 heeft verzoeker met BAB bankas Snoras overeenkomsten tot intekening op door de Bank uitgegeven obligaties gesloten en naar zijn persoonlijke rekening bij de Bank een bedrag overgemaakt dat overeenstemde met de totale prijs van de obligaties. De overeenkomsten tot intekening op obligaties bevatten een clausule op grond waarvan de Bank zonder afzonderlijke instemming van de belegger het bijgeschreven bedrag mocht debiteren om de aangekochte obligaties te betalen.
- 2 Op 11 november 2011 heeft de Bank met de door verzoeker op zijn persoonlijke rekening bijgeschreven tegoeden banktransacties verricht, onder andere door die tegoeden te debiteren van verzoekers persoonlijke rekening bij de Bank en ze over te maken naar een op naam van de Bank bij diezelfde bank geopende verzamelrekening om de obligaties te betalen.
- 3 Op 16 november 2011 heeft de nationale bank van Litouwen een beperking (opschorting) van de activiteiten van de Bank tot 16 januari 2012 opgelegd en op dezelfde dag is om redenen van algemeen belang bij beslissing van de Litouwse regering beslag gelegd op aandelen van de Bank. Bij beslissing van 24 november 2011 heeft de raad van bestuur van de nationale bank van Litouwen de bankvergunning van AB bankas Snoras definitief ingetrokken. Op 7 december 2011 is tegen de Bank een insolventieprocedure ingeleid. Deze beslissing was van kracht vanaf 20 december 2011.
- 4 Bij vonnis van 7 september 2012 heeft de Vilniaus miesto 2-asis apylinkės teismas (tweede districtrechtbank van de stad Vilnius) verzoekers vordering tot erkenning van zijn recht op een uitkering uit hoofde van de garantie afgewezen. Die rechtbank heeft opgemerkt dat, hoewel de obligaties niet waren uitgegeven, de belegger alleen recht zou hebben op een uitkering uit hoofde van de garantie krachtens artikel 9, lid 1, van de depositogarantiewet indien de partij die onder de garantie viel, de effecten en/of het geld van de belegger zonder de instemming van de belegger had overgemaakt of gebruikt en dat de door die partij uitgegeven schuldbewijzen niet onder de garantie krachtens artikel 3, lid 4, van de depositogarantiewet konden vallen.
- 5 Op 17 oktober 2013 heeft de Vilniaus apygardos teismas (regionale rechtbank te Vilnius) de uitspraak van de Vilniaus miesto 2-asis apylinkės teismas verworpen, de vordering toegewezen en verweerster gelast aan verzoeker een uitkering uit hoofde van de garantie te betalen. Die rechtbank heeft geoordeeld dat de beleggerscompensatierichtlijn van toepassing was ingeval een beleggingsonderneming (financiële makelaardij) insolvent werd en dat de depositogarantierichtlijn van toepassing was ingeval een uitgevende kredietinstelling insolvent werd. Zij heeft opgemerkt dat, hoewel de obligaties pas op de in de voorwaarden van uitgifte vermelde effectieve datum van de effecten, dat wil zeggen op 1 december 2011, zouden zijn uitgegeven en op verzoekers

persoonlijke effectenrekening bijgeschreven, de uitgifte niet had plaatsgevonden en niet tot stand was gekomen ten gevolge van de beslissing van de nationale bank van Litouwen om de bankvergunning van BAB bankas Snoras definitief in te trekken. De Vilniaus apygardos teismas heeft geoordeeld dat verzoeker als een belegger moet worden behandeld en dat verzoekers tegoeden die zich op de dag van de onder de dekking vallende gebeurtenis op de rekening van de Bank bevonden, moeten worden behandeld als een deposito dat onder de garantie krachtens artikel 3, lid 1, van de depositogarantiewet valt, zodat verzoeker recht heeft op een uitkering uit hoofde van de garantie van ten hoogste 100 000 EUR.

- 6 Verweerster heeft dat vonnis aangevochten en beroep in cassatie ingesteld bij de Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (hooggerechtshof van Litouwen).

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 7 De Lietuvos Aukščiausiasis Teismas is van oordeel dat de inhoud van de bepalingen van de depositogarantierichtlijn en de beleggerscompensatierichtlijn die relevant zijn voor de beslechting van het onderhavige geding, niet helemaal duidelijk is en merkt op dat het Hof die bepalingen nog niet heeft uitgelegd met betrekking tot de in casu relevante aspecten. Bovendien verschillen de beslissing in eerste aanleg en de beslissing in hoger beroep in deze zaak van elkaar.
- 8 Voor de beslechting van de onderhavige zaak dient de Lietuvos Aukščiausiasis Teismas in de eerste plaats vast te stellen of tegoeden als in casu moeten worden geacht onder de garantie krachtens de depositogarantiewet te vallen. Indien die tegoeden onder een garantie vallen, moet deze rechter in de tweede plaats vaststellen onder welk stelsel – dat wil zeggen het depositogarantiestelsel dan wel het beleggerscompensatiestelsel – zij gedekt zijn en compensatie wordt geboden voor het verlies ervan. In de derde plaats moet deze rechter vaststellen of verzoekers vordering voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een uitkering uit hoofde van de garantie krachtens de depositogarantierichtlijn en de beleggerscompensatierichtlijn, zoals ten uitvoer gelegd bij de depositogarantiewet.
- 9 De Lietuvos Aukščiausiasis Teismas merkt op dat de depositogarantierichtlijn en de beleggerscompensatierichtlijn andere doelstellingen hebben en de bescherming van andere voorwerpen en personen alsook de bescherming tegen andere risico's en van een ander niveau tot doel hebben. Volgens deze rechter strekt de depositogarantierichtlijn tot bescherming van het creditsaldo op bankrekeningen dat wordt gevormd door op een rekening staande gelden of dat uit normale banktransacties voortvloeit en dat door de kredietinstelling moet worden terugbetaald, terwijl de beleggerscompensatierichtlijn bedoeld is om personen te beschermen die in verband met beleggingsverrichtingen hun geld of financiële instrumenten aan een beleggingsonderneming hebben toevertrouwd in gevallen waarin beslissingen van een bevoegde autoriteit of een rechterlijke instantie in de

zin van artikel 2, lid 2, van die richtlijn de beleggingsonderneming beletten om geld terug te betalen dat verschuldigd is aan beleggers en dat voor hen in verband met beleggingsverrichtingen wordt gehouden of aan beleggers financiële instrumenten terug te geven die hun toebehoren en namens hen in verband met beleggingsverrichtingen worden gehouden, geadministreerd of beheerd.

- 10 Niettemin heeft het Hof in het arrest van 25 juni 2015 in de zaak *Indėlių ir investicijų draudimas en Nemaniūnas* (C-671/13, EU:C:2015:418) geoordeeld dat in bepaalde situaties dezelfde schuldvordering van een persoon binnen de werkingssfeer van beide richtlijnen kan vallen (zie punt 2 van het dictum van dat arrest). Wanneer een kredietinstelling als een beleggingsonderneming handelt, kan het bovendien moeilijk zijn om onderscheid te maken tussen deposito's die onder de depositogarantierichtlijn vallen en geld dat in verband met beleggingsverrichtingen wordt gehouden. Bijgevolg hebben de lidstaten de mogelijkheid zelf te bepalen welke richtlijn van toepassing is bij de keuze van het beschermingsstelsel voor die schuldvorderingen (negende overweging en artikel 2, lid 3, van de beleggerscompensatierichtlijn).
- 11 De Litouwse wetgever heeft beslist om de depositogarantierichtlijn en de beleggerscompensatierichtlijn bij één enkele rechtshandeling om te zetten, wat een extra last betekent bij de toepassing van de beschermingsstelsels van die richtlijnen wanneer een kredietinstelling als een beleggingsonderneming handelt. In artikel 2, lid 4, van de depositogarantiewet wordt het begrip „deposito” ruim omschreven, zodat het niet alleen de gevallen omvat die bedoeld zijn in artikel 1, lid 1, van de depositogarantierichtlijn, volgens hetwelk een deposito een creditsaldo is dat wordt gevormd door op een rekening staande gelden of dat uit normale banktransacties voortvloeit, maar ook andere geldbedragen waarop de deposant recht heeft wegens de verplichting van een kredietinstelling om met het geld van de deposant transacties uit te voeren of beleggingsdiensten te verrichten. Volgens sommige Litouwse juridische commentatoren heeft de Litouwse wetgever bijgevolg gebruikgemaakt van de voornoemde door de beleggerscompensatierichtlijn geboden mogelijkheid en ervoor gekozen om de bepalingen inzake depositogarantie op alle tegoeden op bankrekeningen toe te passen, ongeacht het doel van de op de rekening bijgeschreven tegoeden (dat wil zeggen, ook in de gevallen waarin de tegoeden verband houden met voor cliënten verrichte beleggingsdiensten).
- 12 Het blijft echter onduidelijk of de nationale wetgever al dan niet heeft gekozen voor het garantiestelsel van de depositogarantierichtlijn om geld te beschermen dat bestemd is voor het verrichten van beleggingsdiensten en is overgemaakt aan een kredietinstelling die als een beleggingsonderneming handelt, omdat een dergelijke keuze niet blijkt uit andere bepalingen van de depositogarantiewet en niet is gehandhaafd bij de tenuitvoerlegging van de nieuwe richtlijn 2014/49/EU van het Europees Parlement en de Raad [van 16 april 2014 inzake de depositogarantiestelsels]. Derhalve is het belangrijk om na te gaan of een

dergelijke keuze, indien die werd gemaakt, zou voldoen aan de doelstellingen van de depositogarantierichtlijn.

- 13 De Lietuvos Aukščiausiasis Teismas merkt op dat, anders dan voor de omschrijving van het begrip „deposito”, het belangrijkste criterium voor de omschrijving van het begrip „belegger” in zowel artikel 1, lid 4, van de beleggerscompensatierichtlijn als artikel 2, lid 11, van de depositogarantiewet erin bestaat dat aan een beleggingsonderneming of een financieel makelaarsbedrijf tegoeden worden toevertrouwd in verband met beleggingsverrichtingen en de verrichting van beleggingsdiensten, waarbij de focus op het voorgenomen gebruik van de overgemaakte tegoeden ligt. Volgens artikel 2, lid 12, van de depositogarantiewet houdt een verplichting jegens een belegger in dat de aanbieder van beleggingsdiensten aan de belegger toebehorende effecten of geld moet terugbetalen.
- 14 In de onderhavige zaak heeft verzoeker op zijn persoonlijke bankrekening tegoeden bijgeschreven met als specifieke doelstelling om door de kredietinstelling uit te geven effecten aan te kopen en hij heeft de kredietinstelling het recht toegekend om die tegoeden te debiteren met het oog op de betaling van de uitgegeven obligaties. Verzoeker had niet de bedoeling om de tegoeden op zijn persoonlijke bankrekening te houden of te laten aangroeien.
- 15 De Lietuvos Aukščiausiasis Teismas merkt op dat het Hof in het in punt 10 hierboven aangehaalde arrest in de zaak *Indėlių ir investicijų draudimas en Nemaniūnas* duidelijk heeft gemaakt dat voor de toepassing van het bij de beleggerscompensatierichtlijn ingestelde beschermingsstelsel niet vereist is dat de betrokken beleggingsinstelling de betrokken tegoeden of effecten zonder de instemming van de belegger heeft overgemaakt of gebruikt.
- 16 Aangezien de toepassing van een specifiek beschermingsstelsel rechtstreekse gevolgen heeft voor de bescherming van de rechten van verzoeker en van andere personen die zich in andere zaken in een in wezen identieke situatie bevinden, de omvang van die bescherming en de behoorlijke uitoefening van rechten, is de Lietuvos Aukščiausiasis Teismas bij de vaststelling van het op verzoekers vordering toepasselijke beschermingsstelsel niet zeker of de definitie van „deposito” in artikel 1, lid 1, van de depositogarantierichtlijn en de definitie van „belegger” in artikel 1, lid 4, van de beleggerscompensatierichtlijn rechtstreeks kunnen worden toegepast. Derhalve is het noodzakelijk om na te gaan of bovenstaande bepalingen in wezen onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn, zodat particulieren deze bepalingen in een nationale procedure tegen een lidstaat kunnen aanvoeren.
- 17 Indien het Hof zou oordelen dat het mogelijk is om de voornoemde bepalingen van de richtlijnen rechtstreeks toe te passen, zou het noodzakelijk zijn om vast te stellen door welke richtlijn verzoeker wordt beschermd, wat het op zijn beurt noodzakelijk maakt om vast te stellen of het voorgenomen gebruik van de

tegoeden het belangrijkste criterium is voor de vaststelling van de bescherming die verzoekers vordering krijgt.

- 18 Indien het Hof zou oordelen dat, daar de nationale wetgever geen duidelijke keuze heeft gemaakt met betrekking tot het op verzoekers vordering toepasselijke beschermingsstelsel, het stelsel moet worden vastgesteld onder directe verwijzing naar de definitie van „belegger” in artikel 1, lid 4, van de beleggerscompensatierichtlijn, met als belangrijkste criterium het voorgenomen gebruik van tegoeden, zou verdere verduidelijking door het Hof van de beleggerscompensatierichtlijn en de toepassing ervan vereist zijn.
- 19 De in de beleggerscompensatierichtlijn neergelegde bescherming houdt verband met richtlijn 93/22/EEG van de Raad van 10 mei 1993 betreffende het verrichten van diensten op het gebied van beleggingen in effecten. Die richtlijn is ingetrokken door de vaststelling van de MiFID, waarin vereisten waren vastgesteld die op het tijdstip waarop de onder de dekking vallende gebeurtenis zich in casu heeft voorgedaan, door beleggingsondernemingen en financiële makelaarsbedrijven moesten worden nageleefd. Zowel de MiFID als artikel 13, lid 8, van de wet betreffende markten voor financiële instrumenten, waarbij de MiFID is omgezet, verplichten beleggingsondernemingen en financiële makelaarsbedrijven om de tegoeden van cliënten gescheiden te houden van die van de onderneming. Beleggingsondernemingen en financiële makelaarsbedrijven moeten dat vereiste te allen tijde naleven. Zowel artikel 13, lid 8, van de MiFID als artikel 13, lid 8, van de wet betreffende markten voor financiële instrumenten bepaalt echter dat het verbod voor een kredietinstelling om aan de cliënt toebehorende gelden voor eigen rekening te gebruiken, niet geldt voor kredietinstellingen wanneer zij als beleggingsondernemingen of financiële makelaarsbedrijven handelen.
- 20 Het vereiste dat beleggingstegoeden van cliënten gescheiden worden gehouden van die van beleggingsondernemingen of financiële makelaarsbedrijven wordt bijgevolg anders toegepast in het geval van een normaal financieel makelaarsbedrijf dan in het geval van een kredietinstelling die beleggingsdiensten verricht. In het geval van een beleggingsonderneming of een financieel makelaarsbedrijf zijn door de cliënt aan een financieel makelaarsbedrijf overgemaakte tegoeden voor de aankoop van financiële instrumenten en tegoeden van de cliënt die afkomstig zijn van de verkoop van financiële instrumenten die de cliënt toebehoren, eigendom van de cliënt, die niet mag worden gebruikt om de schulden van het financiële makelaarsbedrijf te voldoen. Een kredietinstelling die beleggingsdiensten verricht, is niet verplicht om volledig aan dat vereiste te voldoen.
- 21 In de Litouwse taalversie van de beleggerscompensatierichtlijn wordt bepaald dat wanneer de belegger geen financiële instrumenten heeft verkregen, dekking moet worden verschaft voor vorderingen die voortvloeien uit het onvermogen van een beleggingsonderneming om geld terug te betalen dat beleggers toebehoort en dat

voor hen in verband met beleggingsverrichtingen wordt gehouden (artikel 2, lid 2). Die bepaling is ten uitvoer gelegd bij artikel 2, lid 12, van de depositogarantiewet, waarin verplichtingen van een partij die onder de garantie valt en voor een belegger beleggingsdiensten verricht, om geld terug te betalen dat een belegger *toebehoort*, worden behandeld als verplichtingen jegens een belegger. Bijgevolg hebben beide rechtshandelingen betrekking op geld dat beleggers toebehoort of dat voor hen wordt gehouden.

- 22 In de onderhavige zaak zijn reeds tegoeden gedebiteerd van verzoekers persoonlijke rekening en overgemaakt naar een op naam van de Bank geopende rekening voor de betaling van een latere uitgifte van effecten door de Bank. De Lietuvos Aukščiausiasis Teismas gelooft derhalve niet dat die tegoeden kunnen vallen onder de categorie van geld dat voor de belegger in verband met beleggingsverrichtingen wordt gehouden in de zin van artikel 2, lid 2, van de Litouwse taalversie van de beleggerscompensatierichtlijn.
- 23 De Lietuvos Aukščiausiasis Teismas heeft echter twijfels over de juistheid van de Litouwse taalversie van artikel 2, lid 2, van de beleggerscompensatierichtlijn en de tenuitvoerlegging bij de depositogarantiewet. In de Engelse en de Franse taalversie [van die bepaling] van de beleggerscompensatierichtlijn wordt bepaald dat er niet alleen voor de in punt 21 bedoelde vorderingen dekking moet zijn, maar ook „om geld dat verschuldigd is aan beleggers [...], terug te betalen” (in het Engels: „to repay money owed to [...] investors” en in het Frans: „rembourser aux investisseurs les fonds leur étant dus”). Volgens deze rechter omvatten de Engelse en de Franse taalversie van artikel 2, lid 2, van de beleggerscompensatierichtlijn een grotere reeks vereisten voor een uitkering uit hoofde van de garantie onder het stelsel ter bescherming van beleggers (met inbegrip van geld dat door de beleggingsonderneming verschuldigd is aan de belegger, ongeacht of het voor de belegger wordt gehouden).
- 24 Het Hof heeft artikel 2, lid 2, van de beleggerscompensatierichtlijn nog niet in zijn rechtspraak uitgelegd en in de voorbereidende werkzaamheden van die richtlijn wordt evenmin meer in detail ingegaan op de inhoud ervan. Voor een juiste beslissing in de onderhavige zaak is derhalve een uitlegging door het Hof noodzakelijk.
- 25 Gelet op het feit dat de inhoud van artikel 2, lid 2, van de beleggerscompensatierichtlijn rechtstreekse gevolgen heeft voor de bescherming en de behoorlijke uitoefening van de rechten van verzoeker en van andere personen die zich in andere zaken in een in wezen identieke situatie bevinden, rijst ook de vraag of die bepaling rechtstreeks kan worden toegepast. Derhalve is het noodzakelijk om na te gaan of die bepaling in wezen onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig is, zodat particulieren die bepaling in een nationale procedure tegen een lidstaat kunnen aanvoeren.

- 26 Indien het Hof zou oordelen dat, daar de nationale wetgever geen duidelijke keuze heeft gemaakt met betrekking tot het op verzoekers vordering toepasselijke beschermingsstelsel, dat stelsel moet worden vastgesteld onder directe verwijzing naar de definitie van „deposito” in artikel 1, lid 1, van de depositogarantierichtlijn, en dat het voorgenomen gebruik van tegoeden niet het belangrijkste criterium is voor de bepaling van het beschermingsstelsel, is verdere verduidelijking door het Hof van de depositogarantierichtlijn en de toepassing ervan op in wezen identieke vragen en dezelfde redenering als in het arrest van de Lietuvos Aukščiausiasis Teismas van 18 december 2015 in de zaak Anisimovienė e.a./BAB Snoras vereist. In de eerste plaats is het niet duidelijk of de definitie in artikel 1, lid 1, van de depositogarantierichtlijn ook tegoeden omvat die met instemming van een persoon zijn gedebiteerd van de eigen bankrekening van die persoon en worden aangehouden op een op naam van de Bank bij diezelfde bank geopende rekening. In de tweede plaats is het noodzakelijk om na te gaan of in een situatie als in de onderhavige zaak de in de depositogarantierichtlijn voorziene compensatiedekking tot het in artikel 7, lid 1, van de depositogarantierichtlijn vastgestelde bedrag moet worden betaald aan iedere persoon wiens vordering kan worden vastgesteld vóór de vaststelling of de uitspraak als bedoeld in artikel 1, lid 3, punten i) en ii), van de depositogarantierichtlijn (de aan deze beide punten van discussie ten grondslag liggende redenering is uiteengezet in punt 9 van de samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing) (zaak C-688/15).